

DE NOTULEN

Vandaag werden we ogen in de lucht. Dit is wat we zagen: kamerplanten, boekenplanken, afgesloten voorraadkasten, bijna lege klassen, camera's gericht op schermen waarop schermen werden rondgeschoven, Droste-effecten, mensen bezig met een oefening in ademhalen, poezen, muren met foto's, diploma's, grafiek. Maar: er was meer,

we werden ook nog oren op de grond. Hoor je, hoor je dat, er komt iets aan, ergens rommelt een vulkaan, de minister hield het kort en vertrok naar een vergadering waar geen woord poëzie van komt. De schrijfster vroeg zich af waarom taal als groente behandeld wordt en of je soms een mondkap op moet voor je een boek mag opendoen.

We luisterden en leerden, eenzame helden, mezen, rondhippend in een enorme boom. Sommigen van ons – geef het maar toe – vroegen zich af of iedereen wel aangekleed was onder al die voetbalvelden aan bureaus, laptops als kleine elektrische dekentjes op schoot – de hoop van Nederland bij de centrale verwarming.

Hou vol! Wij zijn de sportschoolhouders voor het hoofd. Vandaag was dit de oefening: kijken en bekeken worden, leerling, leraar, commentator en personage tegelijk. En lezen? Lezen blijkt het middel tot dit doel: lenig leren denken. Lezen door TV te kijken, lezen om te kunnen schrijven, lezen als gereedschapskist om door de wereld te geraken.